

SKYLINES

inges idee - Georg Zey, Axel Lieber, Hans Hemmert, Thomas Schmidt i samarbete med Andreas Piontkowitz

En tunnelbanestation är en transitorisk plats. Här stannar människor till under kortare stunder både i väntan och på språng. Vissa passerar stationen vid ett enskilt tillfälle medan andra rör sig här dagligen. Förslaget presenterar en konstnärlig utsmyckning som lämnar ett både omedelbart och bestående intryck, oavsett om det upplevs en enda gång eller under en långvarig period. Plattformens exceptionella utsträckning och proportion inbjuder till att man tar ett konstnärligt helhetsgrepp om det, med målet att framkalla en öppen och mångfasetterad upplevelse av rummet.

Förslagets utgångspunkt är ett fotografi som föreställer ett visuellt utsnitt ur en storstadsmiljö – en höghusfasad. Fasadens våningsplan skapar en horisontell struktur i bilden som levandegörs av färgskiftningarna i de olikinredda balkongerna. Detta fotografi genomgår en abstraherande förvandling och överförs till ett storskaligt pixelformat, en transformation som skapar en grafisk, mosaikliknande effekt. I utförandet av utsmyckningen består varje enskild pixel av en pulverlackad stålplatta, storlek 500 x 500 mm, som monterats upp över perrongvalvets yta för att täcka taket i sin helhet.

När den vertikala bilden överförs till takvalvet förvandlas de partier som tidigare utgjort motivets våningsplan till välvda bågar som ser ut att bära upp rummet. Då bildens rumslighet fälls ut och breder ut sig över det välvda takets enorma horisontella plan uppstår en slags trompe l'oeil som frammanar en imaginär och poetisk rymd. Det som tidigare var en tvådimensionellt avbildad rumslighet ingår nu i en dialog med det faktiska valvrummet och skapar en visuell illusion som pendlar mellan olika avläsningsmöjligheter.

Färgskiftningarna mellan mosaikens ljusa och mörka partier framkallar effekten av olika djup och rumsligheter i valvet, ytterligare förstärkt av dess långsmala perspektiv. Höghuset på bilden hade i vanliga fall skymt ens blickfång, men det motsatta händer när bilden av husets fasad överförs till takvalvet. Då öppnar istället rummet upp sig över en och man medvetliggörs om dess vidd och djup. I ursprungsfotografiet är balkongernas parasoller och markiser inslag som skyddar mot sol och markerar lägenheternas privata rum. I utsmyckningsförslaget förvandlas de till fönsterlika öppningar genom vilka betraktarna i detta offentliga rum kan blicka upp mot himlavalvet.

Utsmyckningens styrka är mångfalden av sätt på vilka den kan upplevas. För vissa resenärer kan det pixlade uttrycket associeras till tidiga dataspel, medan andra kanske påminns om de glasade takkonstruktioner som man kan hitta i Milano eller Paris. Tunnelbanan som fenomen var vid sin födelse ett revolutionerande tekniskt framsteg, tätt sammankopplat med modernismen och sinnebilderna av den metropoliska staden. Den konstnärliga utsmyckningen triggas i sin abstraktion och färgsättning igång en återkoppling till dessa utopiska och futuristiska stadsfantasier. Verket fungerar som en samtida feedback-loop till den tidens storskaliga och vitala syn på stadsbildning. På så vis förankras dagens tunnelbana i de konstnärliga och tekniska visioner som präglade dess uppkomst.

När man ifrån gatuplanet anländer ner till perrongen träder man in i en visuellt storslagen vy i vilken staden ovanför verkar buga inför sina invånare. Den böjer sig ner för att bjuda in resenärerna till en upplyftande och poetisk upplevelse.

Juryns motivering:

"En tydlig och intressant konstnärlig idé. En gestaltning som på ett lustfyllt använder sig av ny teknik för att dekonstruera ett intryck. Konsten bildar pixlade bildband i det välvda taket och för på ett subtilt vis in stadens vardagsliv i tunnelbanemiljön. En sparsmakad men mycket väl genomförd konstnärlig gestaltning som för tankarna till tid och hur vi tar avstamp i det historiska men rör oss i det supermoderna."